

Will McIntosh

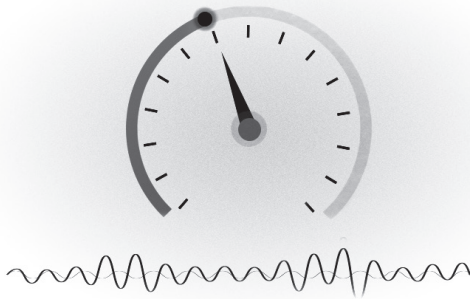
DE BULLSHIT OORLOG

vijf tieners en
een leugendetector
tegen de regering

2

DE BULLSHIT OORLOG

HOOFDSTUK

1

Zelfs liggend op een stapel kartonnen dozen voelde ik de trilling vanaf de vloer van de vrachtwagen.

‘Was dat het? Zijn we klaar met overstappen?’ vroeg Rebe. We hadden in twintig minuten twee keer van voertuig gewisseld, voor het geval we werden gevolgd door een satelliet.

‘Voorlopig wel, denk ik,’ zei meneer Chambliss met zijn mond vol Oat-N-Honey Crisp-ontbijtgranen. Dat zat er in de kartonnen dozen: ontbijtgranen.

Ik probeerde met een vuile vingertop de opgedroogde modder uit mijn ooghoek te vegen. Mijn hele lichaam bonsde en mijn hoofd deed pijn van uitputting. Maar ik

kon niet slapen; ik bleef maar voor me zien hoe die vent schokte terwijl de kogels hem raakten. ‘Die mensen. Ik voel me zo schuldig,’ zei ik.

‘Leugen,’ mompelde Boob bijna in zichzelf. Ik had gedacht dat hij sliep.

‘Wat?’ vroeg ik.

‘Dat is een leugen.’

‘Ik lieg niet. Hoe kan ik over zoiets nou liegen?’

Boob pufte gefrustreerd. ‘Je hebt gelijk. Dat ding hier, waar mensen voor sterven, werkt zeker niet.’

Was het niet waar dat ik me schuldig voelde over de mensen die waren omgekomen? Ik staaarde naar de dozen ontbijtgranen waar de hele vrachtwagen vol mee lag. Was het schuldgevoel? Ik voelde me misselijk, droevig, maar voelde ik me ook schuldig?

‘Oké, ik voel me rot vanwege die mensen, maar ik ben opgelucht dat Beltane er was op dat moment,’ zei ik. ‘Ik ben blij dat zij het waren, en niet wij.’

Boob knikte. ‘Dat is de waarheid.’

‘Verdomme.’ Meneer Chambliss lag op een paar stapels van drie dozen hoog, zijn gezicht vaag verlicht door de gloed van zijn telefoon. ‘Waag het niet om dat ding op mij te richten.’

‘Waarom niet, meneer Chambliss?’ vroeg Boob.

‘Omdat ik niet wil weten wat voor leugenachtige rotzak ik eigenlijk ben.’

‘Leugen,’ zei Boob.

Meneer Chambliss keek geschrokken. ‘Zie je? Ik lieg zelfs over waarom ik niet wil dat jullie weten wanneer ik lieg.’

‘Werp geen schaduw, meneer Chambliss,’ zei Basquiat. ‘Het zal u goeddoen.’

Meneer Chambliss gromde en las verder in zijn boek.

‘Ik voel me totaal niet rot om die mensen,’ zei Rebe. ‘Zij zijn degenen –’

‘Leugen,’ viel Boob haar in de rede.

‘Wát is een leugen?’ vroeg Rebe.

“‘Ik voel me niet rot om die mensen’”.

Geschrokken trok Rebe haar knieën op tot onder haar kin.

‘Ho.’ Molly keek op haar telefoon. ‘De video die we hebben gemaakt helpt echt. Vitniks mensen hebben een virus vrijgegeven dat elk exemplaar ervan inmiddels heeft vervangen door een versie waarin we weer terroristen zijn, maar een heleboel mensen hebben de originele beelden al gezien en praten erover. Eenenzestig procent van de mensen die erover praten gelooft onze versie. Silhouette Lark heeft het de hele tijd over ons.’

‘We moeten er nog een maken,’ zei Rebe. ‘De discussie gaande houden.’

Dus dat deden we.

‘Ik snap nog steeds niet hoe ze überhaupt ooit ons project hebben ontdekt.’ Rebe gooide een Cheerio naar Boobs hoofd.

Boob drukte zijn hand tegen zijn hoofd en mompelde: ‘Kappen.’

Ik wist hoe ze het hadden ontdekt, maar ik betwijfelde of iemand er iets aan had als ik het Rebe vertelde.

Aan de andere kant: werp geen schaduw. ‘Heb je overheidscomputers gehackt toen je op zoek was naar vrije reken capaciteit voor ons?’ vroeg ik.

Rebe knikte. ‘Een stuk of zes. Hoezo?’

‘Dat hebben mensen gemerkt. Ze moeten contact hebben opgenomen met de FBI. De FBI heeft geanalyseerd wat voor soort data werd verwerkt en vervolgens aan de hand van die data uitgevogeld wat we aan het doen waren.’

Rebe sloeg haar handen voor haar ogen. ‘Shit. Dus dit is mijn schuld.’

‘Nee. Jij deed gewoon je werk, en we wisten allemaal wat dat betekende. We hebben er geen van allen aan gedacht. Zelfs Theo niet.’

Meneer Chambliss ging lachend rechtop zitten en liet zijn benen van de dozen bungelen. ‘Over een kleine wereld gesproken... Straks zijn we minder dan vijftig kilometer verwijderd van onze geëerde president. Ze brengt een campagnebezoek aan Belvidere. Misschien moeten we even langsgaan en vragen waarom ze ons probeert te vermoorden.’

‘Denkt u dat de agenten van de geheime dienst ons meteen zouden neerschieten, of zouden ze ons eerst naar een verlaten steegje brengen?’ vroeg Rebe.

‘De mensenmassa zou ons al doodslaan voor de geheime dienst daarvoor de kans kreeg,’ zei Boob. ‘Inmiddels zijn we net zo bekend als Elvis.’

Het was vreemd om te weten dat de persoon die ons dood wilde hebben zo dichtbij zou zijn. Maar waaróm wilde Vitnik ons dood hebben? Die vraag maakte me

gek. Wat voor geheim was zo verschrikkelijk dat ze bereid was ons ervoor te vermoorden? Misschien vermoordde ze heel vaak mensen en probeerde ze dat te verbergen door ons te vermoorden. Misschien was het nog erger.

‘Leugen,’ zei Boob tegen Rebe.

Ik had niet gehoord wat Rebe had gezegd, maar ze mepte Boob tegen zijn schouder. ‘Dit wordt ontzettend irritant.’

‘Dat zei ik ook al.’

Ik zou er heel wat voor overhebben om tien minuten in de buurt van president Vitnik te staan terwijl ik het prototype droeg. Ik zou niet eens vragen hoeven stellen, maar haar gewoon laten praten.

‘Wacht even.’ Ik kón proberen haar gewoon te laten praten. ‘Als ik dicht bij Vitnik kan komen zonder te worden herkend, kunnen we misschien iets interessants over haar ontdekken en dat op BuckyHead zetten. Dat zou bewijzen dat de waarheidsapp echt doet wat we beweren, en tegelijkertijd dwingt het Vitnik in de verdediging.’ Ik keek naar Boob. ‘Ben ik erdoorheen gekomen zonder leugens?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je gaf gewoon je mening. Hoe kun je dan liegen?’

‘Je zou met ons enige prototype naar het hol van de leeuw gaan,’ zei Basquiat. ‘Is dat slim?’

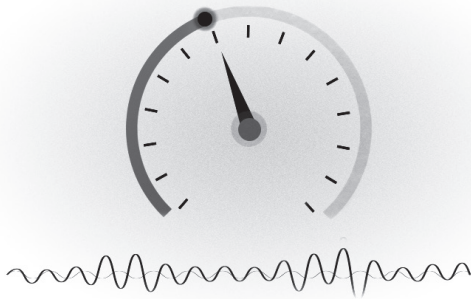
‘Het is een risico, maar ik denk dat we wanhopig genoeg zijn om een risico te nemen.’

Basquiat protesteerde niet.

Meneer Chambliss typte in de lucht.

‘Wat doet u?’ vroeg ik.

‘Ik zoek de dichtstbijzijnde feestwinkel. We hebben vloeibare huid nodig.’

HOOFDSTUK

2

Meneer Chambliss bestudeerde mijn gezicht, met zijn neus dertig centimeter van mijn nepneus. Hij streek een naad langs de zijkant glad en knikte. ‘Ziet er goed uit.’ Toen richtte hij zijn aandacht op Molly.

Mijn bovenlip voelde raar aan. Door de neptanden stak hij een stukje naar voren en kon ik hem zien als ik omlaagkeek. Ik had nooit eerder iets van mijn eigen gezicht kunnen zien, behalve mijn neus.

Rebe wurmde zich naast meneer Chambliss. ‘Er zal overal geautomatiseerde beveiliging zijn om verdacht gedrag op te pikken. Staar niet alleen maar recht voor je

uit. Kijk om je heen. Maak oogcontact met mensen. En probeer niet zenuwachtig over te komen. Raak je gezicht niet aan en wrijf er niet over. Niet te snel met je ogen knipperen. Niet ijsberen of van de ene voet op de andere wiebelen. Hou je hartslag onder de honderddertig.’

‘Dus het is wel oké als ik overgeef of in mijn broek plas?’ vroeg ik.

Rebe rolde met haar ogen en tilde een hand op alsof ze me tegen mijn hoofd wilde meppen, maar gaf me in plaats daarvan een schouderklopje. ‘Grijns gewoon als een idioot, dan val je totaal niet op.’

Ze zetten ons af bij een verlaten winkelcentrum. Molly en ik liepen over een opgebroken stoep naar de volle parkeerplaats van de Walmart.

Ik keek onder het lopen om me heen, precies zoals Rebe had geadviseerd, met mijn handen in de zakken van mijn spijkerbroek. De meeste winkels en bedrijfspannen in de straat stonden leeg.

‘Ik heb hierover gedroomd,’ zei Molly.

‘Alleen over deze wandeling, of over naar Vitniks bijeenkomst gaan?’

‘Over de hele bijeenkomst. Ik herinner het me nu pas, omdat deze wandeling me een déjà vu-achtig gevoel geeft.’

‘Loopt het allemaal goed af?’

‘We redden ons wel.’

We kwamen zonder moeite door de plastic- en metaaldetector.

‘Hoofd omhoog, hoeden en andere hoofddeksels af,’ herhaalde een opname terwijl we wachtten tot we een

voor een door een lange, smalle tunnel konden lopen. Langs een rij camera's met automatische gezichtsherkenning.

Een agent van de geheime dienst die van buitenaf toekeek, richtte een stalen aanwijspen op mij. 'Hierheen, alsjeblieft.'

Met bonzend hart stapte ik door het stalen deurtje dat hij openhield. Molly liep door.

'Armen omhoog.' De agent fouilleerde me. Hij werkte van mijn nek naar beneden. We hadden ons goed voorbereid, dus ik was er vrij zeker van dat dit een steekproefcontrole was waarvoor geen ID nodig was. Als hij wel om mijn ID zou vragen, was ik er geweest.

Terwijl hij mijn benen beklopte, keek hij omhoog en bestudeerde mijn gezicht. 'Waar kom je vandaan?'

'Pittsburgh.'

Hij stond op, keek me nog even lang aan en wees toen naar het deurtje. 'Veel plezier.'

Opgelucht haastte ik me door de tunnel, en aan het eind stond Molly op me te wachten. Er waren duizenden mensen op de parkeerplaats. Ze hingen rond, dronken bier, aten Vitnik-worstjes die bij een Vitnik-foodtruck werden uitgedeeld door medewerkers van de president. Sommige bezoekers droegen Vitnik-T-shirts of hadden hun gezichten rood, wit en blauw geschminkt. Molly en ik liepen naar het podium toe. De waarheidsapp werkte meestal tot een afstand van achtenhalve meter, maar tussen al die mensen met telefoons zou het bereik misschien kleiner zijn.

Aan de rand van de menigte pakte Molly mijn hand

en trok me mee. Het voelde goed om haar koele, kleine hand vast te houden. Telkens als iemand naar ons keek, glimlachte Molly stralend en gebaarde ze vooruit om de indruk te wekken dat we bij vrienden van ons probeerden te komen. Zelfs als ze loog dat ze barstte zag ze er eerlijk uit. Op zes meter van het podium werd het te druk en konden we niet dichterbij komen. We bleven hand in hand staan, tot Molly uiteindelijk in mijn hand kneep en hem losliet.

Ik bekeek gezichten in de menigte, nieuwsgierig naar de mensen die zo'n vrouw steunden. Er waren niet veel jonge mensen, maar verder leek het een heel gewone menigte. Er waren zwarte mensen en blanke, latino's en Aziaten. Ze zagen er niet stom uit, maar als ze Vitnik zo waardeerden dat ze hierheen waren gekomen, waren ze dat wel. Behalve als ze hier alleen maar waren voor het gratis eten. Dat was ook heel goed mogelijk.

De burgemeester van de stad, een klein ventje met een groot hoofd, introduceerde Vitnik. Hij bleef een hele poos praten. Mensen om ons heen snoeven ongeduldig.

Toen Vitnik eindelijk het podium op beende, kreeg ik kippenvel. Met haar zwartgeverfde bobkapsel en haar gezicht dat was gladgetrokken door te veel plastische chirurgie deed ze me denken aan een oude actrice die er alles voor overhad om er niet zo oud uit te zien als ze was. Ik richtte de waarheidsapp op haar en zette de opnamefunctie aan.

'Hallo Belvidere!' riep Vitnik, en ze hief haar handen terwijl de achtergrondmuziek aanzwol. 'Ik ben blij dat ik hier ben.'

Leugen. Het werkte: ik stond dichtbij genoeg.

‘Voor ik verderga met vrolijker nieuws, moet ik eerst met het depri nieuws komen, over de kindercommunistjes die thuis zouden moeten zijn bij hun moedertjes.’

Het publiek joelde zo hard dat ik het in mijn buik voelde trillen. De muziek dreunde onheilspellend. Het was eng om te weten dat die reactie voor ons bestemd was.

‘Ik weet het. Ze zijn ziek. Het zijn hondsdolle clowns die moeten worden afgemaakt.’ Vitnik haalde haar hand over haar keel, terwijl de menigte juichte. ‘Inderdaad. Afmaken.’ De muziek zwol aan. ‘Afmaken,’ echoede het robotachtig uit de speakers.

Ze bespeelde het publiek. De economie was herstellende en een snelle groei zou niet lang meer op zich laten wachten. Ik had de waarheidsapp niet nodig om te weten dat dat een leugen was.

Het was een combinatie van een concert, een opzwepende speech en een bijeenkomst van een sekte die geloofde dat de dag des oordeels eraan kwam. We waren bijzondere mensen; magische, machtige mensen. Rusland was de duivel. Dat was waar, in elk geval in haar hoofd.

‘Ik weet niet wat ik verwacht had,’ zei ik zachtjes.

Er was niets wat we tegen Vitnik konden gebruiken. Ze zei maar wat, op hoog volume met muziek erachter.

‘We komen erbovenop, erbovenop! Maar daar kijkt dan ook niemand van op.’

Het publiek vond het prachtig. Molly en ik juichten en klaptten mee zodat we niet zouden opvallen, maar ik luisterde amper.

‘Het was een poging waard,’ zei Molly.

‘...de Russen hebben ons geraakt met een cyberaanval...’

Ik was meteen alert toen de naald een sprong maakte. *Leugen.*

‘We konden ze niet tegenhouden, maar het is tijd voor wraak...’

Leugen. Toen ze zangerig ‘We konden ze niet tegenhouden’ riep, schoot de naald helemaal naar rechts. Ik begreep het niet. Hoe kon dat een leugen zijn? Wat, had ze níét geprobeerd om Rusland ervan te weerhouden de Amerikaanse economie om zeep te helpen?

Mijn huid begon te tintelen en bleef dat doen. Maar de waarheidsapp had het nooit mis. Vitnik loog. Ze had níét geprobeerd de Russen tegen te houden. Waarom zou de president van de Verenigde Staten de Amerikaanse economie willen laten instorten? Waarom zou ze willen dat de helft van alle mensen in het land – op de wereld – zijn baan kwijtraakte en honger leed?

Ik was elf toen het gebeurde. In die tijd had ik meer belangstelling voor *The Incredible Hulk* dan voor politiek, maar ik herinnerde me nog dat mevrouw Moreno, mijn lerares destijds, vertelde over de krach vlak nadat die had plaatsgevonden. Dat jaar zouden er ook verkiezingen zijn. Vitnik had zich weer verkiesbaar gesteld, maar stond er tot dat moment niet zo best voor.

Tot dat moment. Na de krach schaarden de mensen

zich achter de persoon die ze kenden, de vroegere generaal.

Kon iemand zo koelbloedig zijn?

Ja. Ik was er vrij zeker van dat Vitnik dat kon.

Toen de bijeenkomst was afgelopen, liepen we mee met de mensenmenigte. Ik wachtte tot we bijna bij het ontmoetingspunt waren. Toen zette ik de opname stop en gaf ik de app-bril aan Molly.

‘Heb je iets?’ vroeg ze.

‘Kijk maar gewoon.’

‘O, jemig...’ Ik hielp Molly overeind toen ze over de opgebroken stoep struikelde. Ze zette de bril af. ‘Snap jij dit?’

‘Ik denk van wel. Maar laten we eerst naar de truck gaan.’

De vrachtwagen kwam naar ons toe en de roldeur aan de achterkant ging omhoog. Basquiat hielp ons naar binnen. Rebe sloot de deur zodra we binnen waren.

‘En?’ vroeg meneer Chambliss.

‘Misschien.’ Ik vergrootte het scherm. De president verscheen op de wand van de vrachtwagen, met de waarheidsmeter afgebeeld in de linkerbovenhoek.

‘...de Russen hebben ons geraakt met een cyberaanval...’

Er werd gemompeld en geroepen in de laadbak toen de naald naar rechts sprong.

‘Moet je de volgende horen,’ zei ik.

‘...konden ze niet tegenhouden...’

Het werd stil in de vrachtwagen. ‘Ik snap het niet,’ zei Basquiat toen. ‘Heeft ze níét geprobeerd om ze tegen te houden? Dat slaat nergens op.’

Ik keek naar meneer Chambliss, die heel stil stond. Alleen zijn ogen schoten van links naar rechts en weer terug, alsof hij iets zag wat de rest van ons niet kon zien.

‘Meneer Chambliss?’ zei ik. ‘Vat ik dit goed op?’

‘Het is een homerun, Sam, Molly. Een grand slam.’ Hij gaf me een schouderklopje. ‘Allemachtig.’

‘Wat?’ vroeg Rebe. ‘Wat is er zo geweldig?’

Meneer Chambliss keek rond, zag zijn flesje water liggen en nam er een grote slok uit. ‘Sam?’

‘De cyberaanval op Zwarte Maandag vond een maand voor de verkiezingen plaats. Vitnik stond achter in de polls. Toen Rusland aanviel en de economie instortte, volgden de kiezers Vitnik, de ex-generaal, ook al was haar eerste termijn waardeloos. Ze dachten dat zij ons zou beschermen.’

Meneer Chambliss schudde zijn hoofd. ‘Bijna niet te geloven. Ze heeft ons opzettelijk kwetsbaar gemaakt voor die aanval. Ze heeft het hele land opgeofferd om herkozen te worden.’

‘Geen wonder dat ze ons probeert te vermoorden,’ zei Basquiat.

Rebe staaarde naar haar telefoon alsof ze niet kon wachten om er gebruik van te maken. ‘We moeten dit delen.’

‘We moeten de waarheidsapp delen. Niemand gaat dit geloven zonder de app.’ Ik wendde me tot meneer Chambliss. ‘We moeten de productie starten.’ Al dat leed omdat Vitnik herkozen wilde worden? Omdat ze haar pretpark draaiende wilde houden en haar appel-

moes wilde blijven verkopen? Dat was gewoon ziek.

‘Ik snap niet hoe we dat moeten doen terwijl we vluchten voor ons leven,’ zei meneer Chambliss.

Ik pakte de walkietalkie die naast een lege doos Co-coa Puffs lag. ‘Mam?’

‘Wat is er?’ antwoordde ze.

‘Ik wil dat iedereen dit hoort. Ik snap dat het riskant is, maar we moeten de productie starten. Vandaag nog.’ Ik ving Basquiats blik. Hij knikte.

‘We praten hierover zodra we veilig zijn.’

‘Néé, mam. Sorry, maar nee. We moeten een plek vinden waar we de productie kunnen starten. Daarna moeten we contact opnemen met die distributeur en haar overhalen ons een voorschot te geven. We hebben magneten nodig, spiralen –’

‘Sam, als het moet, zal ik mijn leven geven om dit te realiseren, maar ik ga niet toekijken hoe jij doodgaat. We hebben Vitnik, het hele Amerikaanse leger en een paar miljoen burgers met vuurwapens achter ons aan.’

‘Ze zitten achter ons aan omdat Vitnik de waarheidsapp niet op de markt wil hebben. We moeten zorgen dat er een heleboel verkrijgbaar zijn, en daarvoor hebben we een fabriek nodig, en een leger om die fabriek te verdedigen, dus meneer Chambliss zal als een dolle superveteranen moeten oplappen, terwijl wij als een dolle waarheidsapps produceren.’

‘Als ik een voorstel mag doen...’ Meneer Chambliss keek naar een 3D-kaart van de Oostkust op zijn telefoon. Hij tikte op een punt op de kaart. ‘Mineral Point, Pennsylvania. Daar is een tehuis voor gehandicapte

veteranen.’ Meneer Chambliss sloot de kaart af. ‘Ik zal geruisloos moeten werken. Een paar anti-Vitnik-types destilleren op basis van hun uitingen op sociale media en ze losweken, en dan van daaruit verder werken.’

‘Goed. Góéd,’ zei mam via de walkietalkie.

‘Bedankt, mam. Ik hou van je.’ Ik legde de walkietalkie neer.

Boob maakte aantekeningen op zijn telefoon. ‘Ik stel een lijst van materialen samen. Het meeste kunnen we per e-mail bestellen als we een postbus openen. De neodymiummagneten kunnen we bij een elektronicarecyclebedrijf kopen.’

Maar dat kon allemaal pas als we geld hadden.

‘Er is een spookstad op vijfenveertig kilometer van Mineral Point.’ Basquiat keek op zijn telefoon. ‘Vintondale.’

Voor Joy Marchand Davis, boekenfluisteraar, die dit boek en zo ongeveer alles wat ik verder heb geschreven veel beter heeft gemaakt dan het anders zou zijn geweest.

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Future Will Be BS-Free*

© 2018 Will McIntosh

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding en omslagontwerp: Marieke Oele

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4722 7 (e-book 978 90 261 4723 4)

NUR 284, 285